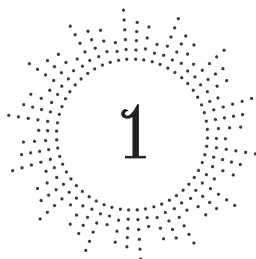

SHVETA THAKRAR

FIICA
STELEROR

Traducere din limba engleză de
ALINA DOBRE

CORINTEENS

UNEORI, SĂ PĂSTREZI SECRETE ERA CEL MAI greu lucru din lume.

Sheetal Mistry decise să ia o pauză de la asta. Chiar dincolo de pereții înveliți în oglinzi care se reflectau reciproc, până când sala de petreceri elegantă părea că se extinde la infinit – o infinitate îngrozitor de supraaglomerată, formată din copii zgomotoși, mătuși și unchi de succes și bunici bârfitori. Toata lumea se uita, toată lumea vorbea și râdea.

Pătrunse în mijlocul gloatei. Peste tot în jur, haine superbe licăreau în culori bogate, bijuterii de aur complicate și pietre prețioase sclipeau și străluceau, și un curcubeu de cuvinte se răsfirea prin toată sala. Fără să se străduiască prea tare, recunoscuse limbile gujarati, hindusă, punjabi, tamilă, telugu și engleză – inima comunității desi¹ din New Jersey, toți sub același imens acoperiș.

Petrecerea zilei de naștere a verișoarei ei ar fi trebuit să fie frumoasă, ca o fermecătoare scenă dintr-un basm cu zâne. În schimb,

¹ Comunitate cu origini în subcontinentul Indian, de regulă de proveniență din India, Pakistan și Bangladesh (n. tr.).

totul era prea zgomotos, prea exagerat. Se gândi să se ascundă pe hol. Minal va trebui să o ierte și gata pentru dispariție.

Făcu exact doi pași spre ieșire, când Brigada Lăudăroasă, un grup alcătuit din cele mai enervante mătuși și unchi, se repezi asupra ei ca șoimii după pradă.

— Bună, Sheetal! spuse un unchi inginer, care începea fiecare discuție cu aceeași întrebare. Cum merge școala? Ai auzit că Vaibhav al meu a fost pre-admis la Harvard?

— Și Bijal a primit bursă națională de merit! anunță o mătușă oncologă. Asta va da atât de bine în cererile ei de înscriere la facultate!

Sheetal mimă un rânjet.

— Grozav!

Vacanța de vară tocmai începuse, așa că nu avea ore și, oricum, știa deja toate aceste lucruri. Of, de ce nu continuase să fugă?

Celălalt unchi îi zâmbi.

— Ție îți merge bine la școală? Încă vrei să mergi pe urmele tatălui tău, la facultatea de fizică?

De fapt, școala de clovni pare din ce în ce mai promițătoare, pe zi ce trece, Sheetal fu pe cale să-i răspundă. În schimb, dădu alene din cap.

— Dar activitățile extrașcolare? interveni mătușa oncologă. Acum, că ești clasa a unsprezecea, te-ai gândit să faci voluntariat la clinică, precum Bijal? Trebuie să fii bine pregătită în zilele noastre.

— Îmi pare rău, mătușă, eram în drum spre baie, mormăi Sheetal, care simți apoi cum judecata lor se agață de ea când trecu pe lângă ei, lipicioasă ca o pânză de păianjen.

Copiii cu care o comparaseră nu erau cu nimic mai presus decât părinții lor lăudăroși. Vaibhav și Bijal aveau tot ceea ce Sheetal nu avea, și știau asta. Chiar și acum, le cântau în strună fanilor lor, la celălalt capăt al sălii de mese, aruncându-i priviri răutăcioase de fiecare dată când trecea pe lângă ei. O dăduseră la o parte cu ani

în urmă, după ce Radhikafoi o prinsese în piscină la o petrecere comunitară și o târâse afară, în văzul tuturor – clorul și vopseaua ei de păr nu se înțelegeau prea bine, după cum avea să sublinieze mai târziu mătușa ei –, și, în afară de asta, îi auzise de mai multe ori cum râdeau de ea, pentru că era timidă și plictisitoare.

Sheetal nu era timidă. Cu siguranță nu era plictisitoare. Desigur, nu ar fi avut cum să le demonstreze asta.

O melodie duioasă, argintie, îi înconjură urechile, oprind-o din mers. Tremură, tonurile seducătoare mângâindu-i coloana vertebrală și aducându-i furnicături în palme. Sângele ei se încălzi, ca și cum ceva îi alimenta flacăra interioară. Dacă lumina ar fi avut voce, așa ar fi sunat.

Cântecul stelelor.

Știa deja că nimeni altcineva nu îl putea auzi, și nu doar din cauza basului strident al hiturilor bollywoodiene, care pulsau prin restaurant ca niște bătaii de inimă neregulate. Acest cântec era menit doar urechilor ei.

La fiecare notă, pielea ei se umplea de broboane, recunoscând-o pe fiecare în parte.

Uită de petrecere, uită de invitații enervanți, uită totul în afară de dorința de a ieși afară și de a saluta cerul nocturn de la sfârșitul lunii iunie, de a face piruete sub întinderea nesfârșită a stelelor. Voia să absoarbă totul în înghițituri uriașe și însetate, în timp ce muzica stelelor o cuprindea și îi răsuna în corp.

Degete brune, împodobite cu inele, îi pocniră în față, urmate de ronțăitul zgomotos al unei samosa.

În următoarea clipă, viziunea se risipi, iar Sheetal se întoarse în sala de petreceri. Gura i se umplu de salivă când simți mirosul de samosa, al tuturor condimentelor și al aluatului prăjit, însă restul trupului ei încă tânjea să audă cântecul stelelor.

— Te-am găsit.

Minal o privi amuzată pe sub pleoapele conturate cu tuș și fard albastru-verzui, aceeași nuanță precum combinația de salwar kameez¹ satinat, decorat generos cu mărgele.

— Mătușa ta tocmai m-a întrebat dacă mă înscriu la acel curs PSAT² cu tine. Chiar nu înțelege nimeni că școala s-a terminat acum două zile?

— L-am auzit.

Sheetal întinse mâna după senzația aproape mistică, după felul în care venele i se luminaseră, însă toate acestea dispăruseră.

— *Cântecul*. Știi tu, adăugă, făcând semn către tavan și ușile deschise din capătul holului.

Minal se gândi puțin, dar apoi se încruntă.

— *Acel cântec*? Ești sigură?

— Nu știi, răspunse Sheetal luând samosa și mușcând din ea. Adică, așa cred.

— De când nu l-ai mai auzit?

Încercând să-și amintească, Sheetal mușcă din umplutura picantă de cartofi și mazăre.

— Bună întrebare. Nu cumva de vara trecută?

Niciodată nu mai auzise cântecul sideral atât de *tare*. Ba mai mult, în trecut trebuise mereu să se concentreze pentru a-i auzi acordurile.

Deja momentul i se părea ireal, ca un miraj lăsat în urmă, după trezire.

Nu se putea învinovăți că își imaginează cântecul, pentru că, sincer, cine nu ar fi vrut să-și distragă atenția de la petrecerile familiei lui Radhikafoi? Ca întotdeauna, sora tatei își invitase toți cunoscuții. Vecinii. Cosmeticianul care îi pensa sprâncenele. Chiar

¹ Port tradițional din Asia Centrală și de Sud, compus din șalvari și bluză lungă sau tunică (n. tr.).

² Curs de pregătire pentru examenul de final de liceu (n. tr.).

și pe poștaș, de parcă acestuia i-ar fi trecut prin cap să vină. Desigur, familia nu avea de ales, trebuia să rămână până la final.

Sheetal își șterse degetele uleioase cu un șervețel.

— Da, probabil că mi s-a părut.

— Recunoaște, spuse Minal în șoaptă, că singura melodie de care îți pasă cu adevărat este cea a lui Dev.

— Poate, râse Sheetal, care doar gândindu-se la Dev începu să se simtă moale pe dinăuntru ca o beza coaptă.

— Iar ai zâmbetul ăla ciudat, spuse Minal, făcând-o să se strâmbе. Cum de încă nu v-ați săturat unul de celălalt?

Muzica plină de bași se opri brusc, iar vocea lui Radhikafoi explodă din difuzoare. Un microfon scârțâi, făcându-i pe toți să tresară, speriați.

— Și acum, special pentru dumneavoastră, un număr live de la superstarul din Edison, Dev Merai, propriul nostru Kishore Kumar!¹

Dev Merai, care, în lipsa unui cuvânt mai bun, era foarte, foarte draguț, cu părul său lung și pomeții de model. Dev Merai, care se mutase din Toronto la începutul clasei a zecea, dar care avusese întotdeauna o iubită sau alta – până în acea zi de marți din martie, când o salutase călduros pe Sheetal și o întrebase dacă citea comicsuri on-line, pentru că el tocmai ce terminase una foarte bună.

Sheetal știa că oameni ca Bijal și Vaibhav se întrebau ce vedea el la ea. Dar când Dev îi făcu cu ochiul de pe scenă, nu se mai gândi la asta.

El zâmbi către mulțime, apoi se apropie de microfon și începu să cânte o melodie hindi dintr-un film clasic. Fu puțin deranjant cât de tare semăna la voce cu Kishore Kumar, unul dintre idoli vechi ai muzicii de la Bollywood. Timbrul lui era puternic și melancolic,

¹ Artist cunoscut de la Bollywood (n. tr.).

perfect pentru versuri romantice despre poeți deprimați și îndrăgostiți osândiți.

Sheetal închise ochii și se lăsă purtată de cântec. Pe zei, ce voce avea! Îi făcea ei o serenadă, învăluind-o cu totul, până când începu să se topească precum ciocolata caldă.

Se strădui să-și păstreze expresia neutră, în caz că tata era cu ochii pe ea – „Dikri, fără băieți până nu ai împlinit treizeci și cinci de ani!” Sau, Doamne ferește, Radhikafoi! – „Beta, trebuie să-i verific diagrama astrologică și istoria familiei și...”

Dev trecu la refren. Sheetal se simțea ca sub lumina stelelor...

Nu, acela chiar era cântecul stelelor care îi pătrunsese din nou în urechi, ademenind-o spre alte dorințe, alte lumi.

Rânjetul lui Sheetal se ofili. Acum era sigură că nu și-l imagina. Cântecul stelelor se întorsese.

Era greu să păstrezi secrete, atunci când al tău era mult mai mare decât al celorlalți, când ei doar ascundeau persoana de care le plăcea sau că au copiat la test, că s-au dus pe ascuns la o petrecere ori că au fumat țigări pe furiș, în parc. Când secretul tău era la fel de vast ca și constelația la care nu te puteai abține să te holbezi în fiecare seară, înainte de culcare.

Mai ales, se gândi Sheetal cu amărăciune, cu ochii acum deschiși, când acordurile îndepărtate ale melodiei stelelor se auzeau din ce în ce mai tare, iar acel secret erai tu.

Nimeni din sală nu mai scotea niciun cuvânt, ci cu toții îl ascultau pe Dev, fascinați. Chiar și Minal părea impresionată. Probabil că toți se prefăceau că Dev le cânta doar lor, că privirea lui care cerceta mulțimea vedea ceva special în ei, ceva ce toți ceilalți rataseră. Ochii lui erau aproape suficient de întunecați pentru a fi negri și, dacă Sheetal nu ar fi încercat atât de mult să ignore cântecul stelelor, s-ar fi gândit la niște dulcegării despre cum s-ar fi putut pierde în ei. Poate chiar și la sărutări și la cum i-ar fi plăcut să fure câteva.

Dar cântecul stelelor persista, continuând să răsună în surdină, imposibil de ignorat, iar degetul îi zvâcnea acolo unde își rupsesse pielea.

Sheetal trebuia să iasă afară. Trebuia să afle ce se întâmplă.

Chiar înainte ca ultima notă a lui Dev să dispară, petrecăreții izbucniră în aplauze și în urale și cerură un bis. Dev clătină din cap și sări de pe scenă, făcându-și loc printr-un roi de fani compus din mătuși și unchi.

Sheetal cercetă mulțimea cu privirea. Nici urmă de Radhikafoi sau de tata. Dacă ar ține capul plecat, ar putea pleca de aici fără ca cineva să o oprească.

Arome încărcate de condimente se îndreptau spre ele două.

— Ce bine, e timpul să mâncăm! spuse Minal. Haide!

— Dar..., începu Sheetal, cu doar o secundă prea târziu.

Un braț acoperit cu brățări îl înhăță pe al ei și o trase spre bufet, unde ospătarii terminaseră de descoperit vasele aburinde. Chiar și admiratorii lui Dev îl abandonară pentru a se așeza la coadă.

Când Dev le prinse din urmă, Minal îl întrebă:

— Nu-i așa că detești să faci asta? Să cânti la comandă ca un papagal dresat?

El ridică din umeri.

— M-am obișnuit. Știi că ai noștri se laudă cu noi, de parca ar fi la Olimpiada Părinților. Cu vocea subțiată și cu accent indian, în timp ce-și dădea ochii peste cap, rânjind, rosti către Sheetal: „O, fiul meu, el va fi următorul superstar!” Penibil, dar ce să faci?

Dar Sheetal nu știa cum e. Nimeni nu se lăudase vreodată cu ea. Și, auzind cântecul stelelor, care concura cu zumzetul a o sută de conversații suprapuse și cu ciudatul *bum, bum, bum* al basului cântecelor de la Bollywood, ca să nu mai vorbim de bătăile propriei inimi, nu se putea concentra la discuție. Avea impresia că pereții

deveneau din ce în ce mai mici sau poate că era gâtul ei; replicile amuzante pe care ar fi putut să le spună se blocaseră pe drum.

Sheetal făcu ochii mari, semnalând, spera ea, un strigăt după ajutor. Dar Minal era prea ocupată să-și umple farfuria cu ceea ce părea a fi cel puțin jumătate din bufet, pentru a o observa. Neștiind ce altceva să facă, Sheetal începu să-și umple propria farfurie.

— *Chiar* te pricepi! îi spuse Minal lui Dev, ducându-și muntele de mâncare la o masă din apropiere, apoi rânjind jucăuș. Credeam că doar te lauzi.

Sheetal se așeză și ea, holbându-se la farfuria ei cu naan pufos, biryani vegetarian, aloo mattar, dal makhani cremos și raita. Încă putea să iasă afară și să alerge după cântecul stelelor, dar acum, când Dev o privea, toate vechile interdicții ale lui Radhikafoi o legau de scaun, la fel de implacabil ca o centură de siguranță. „Pierde-te întotdeauna în fundal. Nu lăsa pe nimeni să bănuiască cine ești.”

— Ai chiar propriul tău fan club, îl tachină, în schimb.

Dev se așeză lângă ea, schițând un zâmbet strâmb. Stomacul lui făcu o serie de tumburi și fiecare celulă din ea deveni incredibil de conștientă de genunchiul lui apăsător de al ei.

— Ce mai fan club – nici măcar cu mâncarea nu pot concura! El îi găsi mâna sub masă, alungându-i toate celelalte gânduri din cap, după care adăugă: Pariez că fanii ar mai fi stat dacă *tu* te-ai fi urcat acolo, îi spuse lui Sheetal.

— Da, sigur, spuse ea, sperând că nu va observa cât de transpirată îi era palma și cugetând că n-ar fi trebuit să-i spună niciodată că știe să cânte. Pe tine însă ar trebui să te trimitem la una dintre emisiunile acelea de cântat, unde nimeni nu se pricepe, cu excepția a cinci persoane, și chiar și atunci numai trei dintre ele sunt în regulă.

Grozav! Acum bătea câmpii.

— Bine, gata! făcu Minal, aplecându-se înainte și proptindu-se în coate. Păstrați toate dulceleagăriile astea de admirație reciprocă

pentru când nu sunt prin preajmă să vomit peste tot. Să trecem la lucruri mult mai importante – cum ar fi marele pariu al canapelei! Pe care, apropo, o să-l câștig.

— Ție chiar îți place să-mi finanțezi colecția de benzi desenate, nu-i așa? întrebă Dev. Scui pă tot, Sheetal. Ce ți-a zis de data asta? El îi aruncă lui Minal o privire piezișă și adăugă: Să știi că am pus ochii pe noul număr *Kibushi*¹.

— Foarte amuzant! spuse Minal, cu machiajul strălucitor și o atitudine încrezătoare, având în vedere că *tu* vei fi cel care o să *mi*-l cumperi.

În mod normal, Sheetal ar fi chicotit împreună cu ei. Unii oameni colecționau timbre sau păpuși, chiar și mașini. Radhikafoi colecționa canapele. Mă rog, într-un fel. Obișnuia să cumpere una, apoi, după câteva zile, decidea că o urăște și o returna. Și apoi cumpăra una nouă. Era atât de previzibilă, încât Dev și Minal începu-se să parieze pe motivul returnării încă de acum trei luni.

Dar Sheetal auzi încă o dată melodia înaltă și dulce din urechile ei, eterică precum o vrajă, chemând-o, chemând-o.

— Deci? insistă Minal. E prea vișinie, nu-i așa? Ultima a fost prea albastră, așa că sigur asta o să fie motivul.

Telefonul lui Dev vibră, și el se desprinsese de ea pentru a răspunde la mesaj, lăsând genunchiul lui Sheetal descoperit. De izbeliște. Și fără ceva aici, pe Pământ, de care să se țină. *Telefoane tâmpite!*

Îl împunse cu degetul în umăr.

— Nu-mi spune că vrei să te dai bătut!

El zâmbi, scuzându-se.

— Îmi pare rău, vărul meu a vrut să știe dacă mi-a ieșit melodia. Minal lovi farfuria cu o lingură, făcând-o să răsunе.

— Încercăm și noi să ne concentrăm, oameni buni? De preferat, înainte să îmbătrânesc și să mă zbârcesc?

¹ Autor și ilustrator de benzi desenate, din Japonia (n. tr.).

Încetișor, Sheetal luă o îmbucătură de aloo mattar și mestecă mazărea și cartofii galben-fluorescent, transformându-i într-o pastă moale.

— Adevărata întrebare e dacă mătușa ar fi măgulită sau îngrozită să afle că are fani atât de devotați? Genul care pariază pe ea?

Minal și Dev îi aruncară aceeași privire aspră.

— Nu mai trage de timp, Sheetal! zise Minal, înghiontind-o. Vreau să iau niște rasmalai, înainte să-l devoreze lumea pe tot.

— Vești proaste, Minu! spuse Sheetal cu un fals regret în voce. Radhikafoi a zis că nuanța e bună. Întoarcerea ei iminentă în această săptămână se datorează faptului că, și citez, „Pielea îmi dădea dureri de cap cu tot scârțâitul ei”. Presupun că n-ai decât să te bucuri de rasmalai, cu o lingură cu vârful de dezamăgire.

Dev ridică pumnul în aer, apoi întinse mâna pentru banii lui Minal. Ea practic îi aruncă în palma lui.

— Mă voi gândi la tine în timp ce o citesc, o liniști el, rânjind larg.

Cântecul stelelor se auzi din nou, de data asta comandând, în loc să invite. Râsul lui Dev dispăru; avertismentele lui Radhikafoi despre a nu se da în spectacol se împrăștiară în vânt. Indiferent de cât de ciudat ar fi arătat, Sheetal trebuia să răspundă.

— Apropo de desert, șopti ea, ar trebui să-l găsesc pe tata. Mă întorc.

Dev dădu din cap, evident nedumerit. Înainte ca Minal să poată spune ceva, Sheetal o și zbughi.

Ținându-se aproape de pereți, urmă acordurile insistente ale cântecului până la ieșire. Ce se întâmpla? Muzica venise și dispăruse de-a lungul anilor, dar nu îi atrăsese niciodată atenția așa, fermă ca o pisică flămândă, și cu siguranță nu atunci când era în public.

— Sheetal! se auzi o voce familiară, care o făcu pe tânără să înghețe. Aici erai, *beta!* Doar ce îi mulțumeam tatălui tău pentru că a adus tortul.

Radhikafoi venea iute pe hol, un ciclon de categoria trei într-un sari roz-aprins.

— Arată foarte...

Se întrerupse la mijlocul propoziției, făcând ochii mari.

Înainte ca Sheetal să se poată feri, degete dolofane îi cuprinseseră bărbia și i-o traseră în jos. Voia să moară. Dacă s-ar fi întâmplat să o vadă chiar atunci Vaibhav sau Bijal, probabil că le-ar fi spus tuturor de la școală că are păduchi.

Mătușa ei clătină dezaprobat din cap.

— Dikri, șopti ea în gujarati¹, rădăcinile tale...

Fără să facă vreo pauză, trecu la engleză, de parcă asta ar fi împiedicat pe cineva aflat în treacăt să o înțeleagă.

— Ți se vād rădăcinile.

— Ce?

Sheetal se îndepărtă, deși pulsul îi crescuse vertiginos.

Era imposibil. Tocmai ce își vopsise rădăcinile. Radhikafoi era paranoică. Mai mult ca sigur.

— Nu-i nimic de râs!

Mătușa ei apucă dupatta de la gâtul lui Sheetal și încercă să i-o pună pe cap.

— Dacă te vede cineva...

Sheetal abia scăpă din mâinile ei.

— Radhikafoi, se uită lumea la noi.

— Bine! izbucni mătușa ei, așezând dupatta înapoi pe spatele lui Sheetal. Dar trebuie să-ți rezolvi *problema* imediat ce ajungi acasă. Trebuie să mergem la petrecerea de logodnă a lui Maneesh weekendul acesta!

Sheetal dădu din cap, două gânduri bubuindu-i prin minte. Oare vopseaua chiar nu prinsese? Și o mai văzuse și altcineva?

¹ Limbă indo-ariană nativă din statul Gujarat din India (n. tr.).

O, pe zei, o văzuse *Dev*?

El îi tot spunea cât de mult vrea să o audă cântând și să-i scrie o melodie. Era mult prea aproape de secretul ei.

Secretul care îi făcea sângele să pulseze odată cu cerurile.

Poate că *trebuia* să își lege dupatta ca pe un batic, chiar dacă ar fi făcut-o să arate ca o fetiță de la sat. Dacă ar fi văzut-o cineva – dacă și-ar fi dat seama...

Acesta era motivul pentru care, așa cum îi amintea mătușa ei mereu, nu putea să se remarce la școală, pentru care nu putea da nimănui niciun motiv să o privească prea atent, pentru care trebuia să se ascundă întotdeauna.

Chiar dacă o parte din ea ar fi vrut să scoată totul la iveală.

Un alt oaspete se apropie de Radhikafoi, iar Sheetal profită de ocazie să se strecoare în toaleta de pe hol. Își văzu reflexia panicată în oglindă și rămase zgâindu-se la ea. Și se tot zgâi.

Era imposibil. Își vopsise părul într-un negru normal, profund și rezistent, cu doar trei nopți în urmă. Și totuși, în această seară, chiar la baza scalpului, rădăcinile începeau să i se vadă.

Rădăcini lucioase, sclipitoare, sfidător de argintii. Teama pe care o înăbușise rupse zăgazurile.

Ce avea să facă dacă vopseaua nu mai funcționa? Părul alb era un lucru; unii oameni apelau la decolorant pentru a obține acel efect. Dar argintiu sclipitor? Nici chiar așa. Nimeni nu avea părul sclipitor.

Era de parcă părul ei nu mai accepta să fie ascuns.

Vocile argintii o învăluiră din nou pe Sheetal, liniștindu-i gândurile. Inima îi tresăltă în piept drept răspuns.

Ca o invocație, melodia răsuna în ea, stranie și eterică. Doar un tavan, cel mult un acoperiș, o despărțea de moștenirea ei. Tot ce trebuia să facă era să iasă afară, îi promitea muzica, și totul urma

să fie al ei. Degetele ei apucară instrumentele fantomă, pregătite să danseze peste corzi proaspăt acordate.

Vocea îi clocotea în gât, extrem de aproape să i se reverse printre buze.

Cineva deschise ușa toaletei.

— Sheetal? strigă Minal.

Sunetul numelui ei, rostit peste al apei trase în toaleta de-alături, nepoftit ca apa rece, întrerupse vraja, amintindu-i brutal de locul unde se afla și de camera alăturată plină de oameni. Închise imediat gura.

— Nu te-ai mai întors, sublinie Minal, mijindu-și ochii. E vorba de cântec, nu-i așa?

În loc să răspundă, Sheetal o îmbrățișă.

— Sunt bine. Mulțumesc că ai venit după mine!

Ultimele acorduri ale cântecului argintiu îi rămaseră pe limbă ca un strat de ger, așa că se repezi să le înghită. Trebuiau să aștepte. Oricât ar fi durut-o, și ea trebuia să aștepte.

Își lipi mâinile de față, blocând tot din jurul ei cât timp expiră și inspiră de câteva ori. Apoi își rearanjă cărarea pentru a-și ascunde rădăcinile deschise la culoare, stinse lumina care-i pâl pâia în corp și ieși în hol, gata să își reia rolul de fată obișnuită. La fel de normală și de umană ca Radhikafoi și tata, așa cum toată lumea se aștepta să fie.

Radhikafoi nu vorbea niciodată despre cumnata ei, de parcă tăcerea putea să șteargă amintirea din inima lui Sheetal și, mai important, din ADN-ul ei. „Problema” ei dezgustătoare. De parcă ceea ce mătușa ei refuza să accepte nu exista.

Dar, oricât ar fi încercat Sheetal să ascundă, oricât de mult ar fi vrut Radhikafoi să nege, ea mereu avea să fie pe jumătate stea.

Mereu.